

Η Άλωση της Πόλης και ο προφητικός θρήνος του Αγίου Σιμεών

[οξη πίστη](#)

**Οι εποχές που προηγήθηκαν από την άλωση*

της Πόλης έχουν πολλές ομοιότητες με την δικιά μας σήμερα. Τότε μεγάλοι και σοφοί πατέρες της Εκκλησίας και του Γένους προείδαν τον κίνδυνο, μίλησαν προφητικά, ζήτησαν από τους άρχοντες και τον λαό να ανανήψουν, να μετανοήσουν..

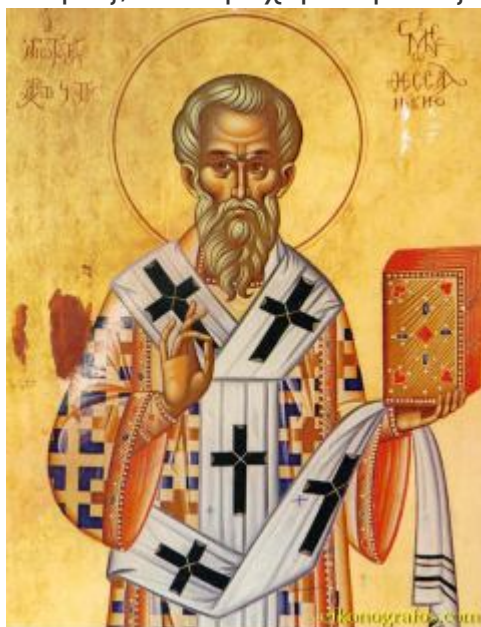
Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ.

-Σήμερα ημέρα μνήμης του μεγάλου πόνου για την πτώση της Βασιλευούσης. Μνήμη των θανατώσεων, των βασανισμών, των εξανδραποδισμών, των διωγμών, των ταπεινώσεων, των παιδομαζωμάτων, των εξισλαμισμών και των λοιπών αμέτρητων ταλαιπωριών που υπέστη ο Ορθόδοξος λαός πριν από την άλωση στις γύρω από την Βασιλεύουσα πόλεις και επαρχίες, κατά την Άλωση στην ίδια την Βασιλεύουσα και μετά από αυτήν σ'όλο τον υπόδουλο Ορθόδοξο χώρο.

Όσο η αυτοκρατορία εσυρρικνούτο, τόσο τα δεινά από την επέλαση των Οθωμανών γίνονταν δυσβάστακτα και αφόρητα. Η ελπίδα για ελευθερία και αναβίωση της χριστιανικής πολιτείας φαινόταν να απομακρύνεται τραγικά. Πρώτα η Μικρά Ασία, ύστερα η Ανδριανούπολη και κατόπιν η Θεσσαλονίκη και πιο νωρίς απ'αυτές οι μακρινές επαρχίες περιήλθαν στον Οθωμανικό ζυγό. Η Βασιλεύουσα ασφυκτιά, αλλά τρέφει αγαθές ελπίδες, επειδή πιστεύει στην προστασία της Υπερμάχου Στρατηγού και στους οικτιρμούς του φιλανθρώπου Υιού της.

Όμως η βουλή του Θεού ήταν η Πόλη να τουρκέψει. Ο Ορθόδοξος λαός μας θρηνολογούσε το γεγονός με τα δημοτικά του τραγούδια. Η Άλωση της Πόλης δεν ήταν πια μια άλωση κοντά στις άλλες που προηγήθηκαν. Έγινε σύμβολο. Το Γένος ζει την Μεγάλη του Εβδομάδα, ζει την εις Άδου κάθοδό του: «πάψετε το χερουβικό κι ας χαμηλώσουν τ'Άγια, γιατί'ναι θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψει» και θα συνεχίσει ο ποιητής με τον ελπιδοφόρο αναστάσιμο τόνο: «πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θά'ναι». Οι στίχοι αυτοί μας θυμίζουν τον ύμνο που ψάλλεται το Μέγα Σάββατο: «σιγησάτω πάσα σαρξ βροτεία».

Ο Ορθόδοξος λαός ανεβαίνει στον γολγοθά και υφίσταται το πάθος. Πονούμε γι'αυτό, όπως πόνεσε το Γένος. Ο μακαρίτης Φώτης Κόντογλου, στο Θρηνητικό Συναξάρι, περιγράφει ως εξής το πάθος του Γένους: «Μεγάλη Εβδομάδα γίνηκε η ζωή μας, το 'Σήμερα κρεμάται επί ξύλου' γίνηκε το τραγούδι μας, ο Χριστός νεκρός, σταυροχεριασμένος μέσα στο μνήμα του, αυτό γίνηκε το εικόνισμά μας».

Πονούμε για την μεγάλη δοκιμασία του Γένους, γιατί πολλές ψυχές, αστήρικτες στην πίστη, δεν άντεξαν, λύγισαν και εγκατέλειψαν την χριστιανική ζωή και την ίδια την πίστη τους. Ο Άγιος Συμεών, αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, θρηνεί για την πτώση αυτή των Χριστιανών της επαρχίας του. Το κείμενό του είναι ενδεικτικό

της καταστάσεως που ακολούθησε και την Άλωση της Βασιλευούσης. Γράφει:

«Που είναι σήμερα ένας ζηλωτής της ευσεβείας; Που είναι ένας να ποθεί να κακοπαθήσει για την (Ορθόδοξο) πίστη; Που είναι ένας να βδελύσσεται τα έργα των απίστων; Δεν υπάρχει κανείς. Όλοι σχεδόν δείχνουν ζήλο για την ζωή των απίστων. Τις εναγείς πράξεις τους τις θεωρούν αγαθές, θαυμάζουν και ποθούν τον πλούτο, επαινούν και επιζητούν την πρόσκαιρη τρυφή που αποπνέει δυσωδία και εκπηγάξει σκώληκες. Και χάριν αυτής της τρυφής προδίδουν, αλλοίμονο και τους Χριστιανούς στους απίστους και τα χριστιανικά πράγματα...Αλλά και πολλοί ανόητοι, με τον παραμικρό πειρασμό...γίνονται αποστάται και αρνηταί του Θεού και συναριθμούν οι ταλαίπωροι τους εαυτούς των με τους ασεβείς... Ποιός να μη θρηνήσει γι'αυτά; Ποιός, έστω κι αν έκλαιγε σ'όλη του τη ζωή, θα πενθούσε γι'αυτούς αρκετά; Γι'αυτούς που χάθηκαν, για τους υβριστάς του Θεού, γι'αυτούς που υποδουλώθηκαν στους δαίμονες για την πρόσκαιρη ζωή, για την φθαρτή ηδονή, για την άθεη και ρυπαρή ζωή;».

**από το βιβλίο: «Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ- ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ» (Ιερομόναχου Λουκά Γρηγοριάτου) - Εκδόσεις Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους 2012.*

Πηγή: simeiakairwn.wordpress.com